

тели да се спуснатъ отъ своитѣ непристъпни скали и планински клисури, за да пометатъ като Бичъ Божий, тракийскитѣ земи на Визансъ. Трѣбваше да се пази момчето. Добре да се бди надъ живота му, надъ здравето му.

— Помисли си още. Когато решишъ нѣщо, съобщи ми.

Иваница се усмихна и василевсътъ разбра, че никога момчето нѣма да измѣни решението си. И съ тежка въздишка на тревога и недоволство, той се оттегли придруженъ отъ чернокождрия си братъ.

На другия день внезапно слънцето разпрѣсна мрачните облаци и обсипа съ радостни топли ласки огромната метрополия. Сякашъ искаше въ тия последни дни предъ зимата, да раздаде съ пълни шепи безкрайната милость на любвеобилното си сърдце. Сияещи лица изпълниха улицитѣ и базаритѣ, гемий опѣнаха бѣлитѣ си криле по Босфора, пѣсни и музика отекна изъ площадитѣ, пѣстрото благоуханно шествие отново изпълни Меза.

Теофилъ завари приятеля си тѣженъ и посърналъ.

— Е! Бива ли? На какво си заприличалъ? Сякашъ нищо не ядешъ. Хайде, размърдай се малко. Вижъ вѣнъ какво хубаво слънце е грѣйнало . . . Ще те водя на Хиподрома.

— Не ми се ходи никѣде.

— Пакъ ли? Нали ми обеща да не мислишъ за България? — Хайде — и той почти насила накара момъка да сложи намѣтката и шапката си.

— Кажи ми, Теофиле — попита неочаквано Иваница по пътя — защо си така дѣбъръ съ мене? Не си ли и ти нагласенъ като стратора и Ефросина? Незнамъ. Сърдцето ми казва, че не си. Но тогава — защо? Кажи ми.

Каламодиосъ дигна рамене и се засмѣ.

— И азъ съмъ си задавалъ често този въпросъ. Но не знамъ. Можешъ ли ми обясни, защо има хора, които щомъ ги видишъ отъ първи пътъ, безъ никаква причина, чувствувашъ, че ти сж досадни, нетърпими, противни. А други — пакъ безъ никакъвъ особенъ поводъ — струва ти се, че си ги виждалъ нѣкога, нѣкѣде, не знаешъ защо, но ти сж скѣпи и близки. Може би само единъ погледъ е достатъченъ за да се разбератъ сроднитѣ души. Азъ нѣмамъ